Ти сидиш під білим древом,
Вітер сумно в полі виє,
Угорі німують хмари,
І туманом небо криє.

І вбачаєш гай і поле;
Помертвіло, все чорніє,
І в тобі зима й круг тебе,
І холодне серце ниє.

Коли се — летить на тебе
Біле клоччє... Ти сумуєш,
І на зимні завірюхи
Серце кволе вже готуєш.

То ж не сніг, не завірюха...
З ляком серденько радіє:
Весняні квітки пахущі
Яблуня на тебе сіє.

Що за страшно любі чари!
Сніг у цвіт перевернувся.
Ти кохання знов жадаєш,
Хирний дух твій знов проснувся.